

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci v právní věci

žalobce: **T. K. N.**, narozený dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Ondřejem Fialou
sídlem Václavské náměstí 808/66, 110 00 Praha 1

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 7. 2021, č. j. MV-89857-4/SO-2021

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 9. 4. 2021, č. j. OAM-2357-

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

42/ZR-2020, MV-127978-11/OAM-2020 (dále také „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost jeho povolení k trvalému pobytu na území České republiky a podle § 77 odst. 3 téhož zákona mu byla k vycestování z území stanovena lhůta 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

2. V podané žalobě žalobce zároveň navrhl, aby soud přiznal žalobě odkladný účinek podle § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
3. Prvostupňovým rozhodnutím byla žádost žalobce zamítnuta z důvodu, že žalobce naplnil hypotézu ust. § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, podle níž ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území nepřetržitě po dobu 6. let. Správní orgán 1. stupně zjistil, že žalobci bylo uděleno povolení k trvalému pobytu jako občanu 3. státu s platností průkazu o povolení k trvalému pobytu od 2. 10. 2006 do 2. 10. 2016 a ke dni 10. 4. 2019 skončila i platnost jeho posledního cestovního pasu. Dále zjistil, že žalobce podal dne 7. 7. 2020 na zastupitelském úřadu České republiky ve Vietnamu žádost o vízum a dne 11. 8. 2020 mu byl vylepen štítek s platností od 11. 8. 2020 do 6. 2. 2021. Cestovní pas žalobce s platností od 6. 9. 2019 do 6. 6. 2029 obsahuje otisk přechodového razítka Vietnamu, deklarujícího letecké vycestování dne 24. 8. 2020 a dále otisk rakouského schengenského příletového razítka s nečitelným datem. S ohledem na tyto skutečnosti byla stanovena doba nepřetržité nepřítomnosti odvolatele na území České republiky do 23. 8. 2020, tj. do dne předcházejícímu dni vycestování odvolatele z Vietnamu, neboť již teoreticky mohl přicestovat přes Rakousko do České republiky. Z poznatku Velvyslanectví České republiky v Hanoji správní orgán dále zjistil, že žalobce nežije v České republice od r. 2009, neboť ve Vietnamu pečuje o nemocné rodiče a v České republice se v r. 2002 rozvedl. Na základě uvedeného Ministerstvo vnitra dospělo k závěru, že žalobce pobýval mimo území nejméně od 1. 1. 2010, tedy ode dne následujícím po roce 2009, do 23. 8. 2020, a z tohoto důvodu rozhodovalo podle ustanovení § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Zároveň konstatovalo, že při takové době nepřetržité nepřítomnosti na území zákon nestanoví povinnost posuzovat důvody této nepřítomnosti.
4. Správní orgán 1. stupně zároveň usoudil, že zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu nestanoví nepřekonatelnou překážku pobytu žalobce na území České republiky, jen mu je zrušeno nejvyšší pobytové oprávnění a žalobce může žádat o nižší pobytový status. Vzhledem k tomu, že se jedná o řízení vedené podle ustanovení § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, správní orgán nepřihlížel k tomu, zda rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce.
5. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž rozhodla žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím.

II. Rozhodnutí žalované (napadené rozhodnutí)

6. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí vypořádávala s odvolacími námitkami žalobce, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce je nesprávné, nezákonné a nepřiměřené z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobce a jeho nejbližších. Žalobce namítal

porušení základních zásad činnosti správních orgánů, zejména nedostatek podkladů pro rozhodnutí, nedostatečné zjištění rozhodných skutečností ve prospěch žalobce, neprovedení účastnického výsledku žalobce, nedostatečné posouzení výsledku svědků, odůvodnění rozhodnutí a porušení procesních práv. Toto porušení spočívalo v tom, že žalobci byl ustanoven opatrovník, ačkoliv pobyt žalobce byl správnímu orgán znám, opatrovník nebyl účasten výsledku svědka a správní orgán 1. stupně se nedostatečně vypořádal s vyjádřením žalobce k podkladům řízení. Žalobce dále s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky sp. zn. 1 Azs 81/2016 a 6 Azs 96/2015.) namítal, že se Ministerstvo vnitra vůbec nezabývalo otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny, čímž zatížilo své rozhodnutí nepřezkoumatelností, přičemž je zjevné, že zrušení povolení k trvalému pobytu je nepřiměřené z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života žalobce. Uvedl, že má v České republice veškeré rodinné zázemí, žije ve společné domácnosti s nezletilým synem N. D. P., o kterého pečuje a který je na žalobci s ohledem na svůj věk plně závislý. Rozhodnutí považoval za porušující čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a čl. 8 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dále namítal krátkost lhůty k vycestování do Vietnamu.

7. Žalovaná k odvolacím námitkám žalobce a po posouzení spisového materiálu shledala, že závěr Ministerstva vnitra o skutečnosti, že odvolatel pobýval nepřetržitě v zemi původu po dobu delší než 6 let, je dostatečně podložený. Ověřila údaje z Cizineckého informačního systému ohledně platnosti průkazu povolení k trvalému pobytu žalobce na území České republiky, dále údaje v cestovním pase, vycházela ze zjištění pobytové kontroly na adrese hlášeného pobytu žalobce X, Brno dle sdělení nájemníka, dále z výpovědi syna žalobce, pana N. T. Q. (nar. X) a bývalé manželky žalobce, z nichž vyplynulo, že se žalobce od r. 2009 nezdržuje na území České republiky, ale žil ve Vietnamu, kde pracoval pro zemědělskou firmu.
8. K námitce neprovedení výsledku žalobce žalovaná konstatovala, že žalobce blíže neuvedl, jaké okolnosti jeho případu by byly tímto prokázány. Sám žalobce v řízení netvrdil, že by v období od roku 2009 do 23. 8. 2020 pobýval na území, jen namítal vadný postup Ministerstva vnitra při zjištění skutkového stavu věci. Nepředložil žádné doklady o jeho působení na území České republiky v posuzovanou dobu. Absence jakýchkoliv dokladů svědčí o skutečnosti, že odvolatel nepobýval ve výše uvedeném období na území. Žalobce měl i bez výsledku možnost uvést pro něj významné skutečnosti tak, aby se jimi mohlo Ministerstvo vnitra zabývat, jak je zřejmé z citace rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2018, sp. zn. 4 Azs 153/2018: *„Pokud jde o navržený účastnický výsledek, stěžovatel zastoupený v řízení před správními orgány specializovaným advokátem měl dostatek prostoru pro sdělení všech okolností, které jsou dle jeho názoru pro posouzení přiměřenosti zrušení trvalého pobytu relevantní.“* Přitom účastnická výpověď není dle rozsudku Krajského soudu v Plzni č. j. 30 A 44/2017-33, ničím jiným než skutkovými tvrzeními rozhodných skutečností ze strany účastníka.
9. K ustanovení opatrovníka v době známého pobytu žalobce žalovaná uvedla, že opatrovník byl žalobci odvolateli ustanoven z důvodu, že byl na uváděné adrese neznámý a z pobytové kontroly vyplynulo, že se žalobce minimálně přes rok na uvedené adrese nezdržuje. Písemnosti byly žalobci doručovány pomocí veřejné vyhlášky. Opatrovnictví žalobce zaniklo v důsledku řízení o přechodném pobytu žalobce a po zjištění aktuální adresy bydliště žalobce. K pasivitě opatrovníka žalovaná konstatovala, že opatrovník neměl povinnost se

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

zúčastnit výslechu svědků, k podkladům se žalobce vyjádřil prostřednictvím zmocněného zástupce. Žalobce po celou dobu řízení ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu nepředkládal ani nenavrhoval důkazy. Ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu bylo na žalobci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil skutečnosti rozhodné pro ochranu svých práv a aby aktivně vystupoval.

10. K odvolací námitce porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního z důvodu nedostatečného vypořádání s vyjádřením odvolatele k podkladům pro vydání rozhodnutí v napadeném rozhodnutí žalovaná poukázala na pouhou obecnost vyjádření žalobce bez konkrétních výtek, aniž by bylo přezkoumatelné, jakých skutkových dějů a okolností se žalobce dovolává.
11. K odvolací námitce nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života odvolatele žalovaná citovala z četné judikatury Nejvyššího správního soudu, z níž se podává, že: cit. „*zákon tedy explicitně nestanoví, že by se měl v případě postupu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců posuzovat zásah do soukromého a rodinného života. Ostatně u takto dlouhého pobytu mimo území nelze takový zásah ani legitimně předpokládat. Příklad stěžovatelky je toho vhodným příkladem. Její povolení k trvalému pobytu bylo zrušeno proto, že pobývala mimo území ČR nepřetržitě po dobu delší než 6 let. Pokud cizinec pobývá mimo území ČR po takto dlouhou dobu na základě vlastního rozhodnutí či rozhodnutí své rodiny, nelze dost dobře konstatovat, že další pobyt mimo české území, kde již tak dlouho fakticky nežije, bude představovat zásah do soukromého a rodinného života.*“ Dle názoru žalované provedl test proporcionality ustanovení § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců již zákonodárce, když stanovil podmínku 6 let nepřítomnosti na území, z nichž je zřejmé, že při takto dlouhém pobytu cizinec realizoval rodinný a soukromý život mimo území. Bylo na odvolateli, aby čerpal na území pobyt tak, aby nedošlo k naplnění podmínek pro zrušení platnosti jeho povolení k trvalému pobytu.
12. K námitce neposouzení čl. 8 Úmluvy, případně čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, žalovaná citovala z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 256/2019-39: „*Při rozhodování o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je ve výjimečných případech třeba čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.) aplikovat přímo. Za výjimečný lze považovat případ, v němž cizinec jednak vznese konkrétní námitku nepřiměřenosti rozhodnutí, jednak jím tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života není již na první pohled nemyslitelná či jen zdánlivá.*“ Na základě uvedeného rozsudku má žalovaná za to, že Ministerstvo vnitra nepochybovalo, když se nezabývalo čl. 8 Úmluvy ani čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, neboť odvolatel v průběhu řízení žádnou námitku nepřiměřenosti nevzněl, netvrdil ani skutečnosti, dle kterých by bylo zrušení jeho pobytového oprávnění nepřiměřeným.
13. Žalovaná doplnila, že rozhodnutí ministerstva neznamená zákaz styku žalobce se členy jeho rodiny a ani zákaz pobytu na území. Nadto je zřejmé, že žalobce má dva syny, přičemž jeden syn je nezletilý ve věku 12 let, avšak současně bylo zjištěno, že odvolatel v předchozích skoro 10 letech žil ve Vietnamu. Dle svědecké výpovědi jeho staršího syna, je žalobce s ním jen v telefonickém kontaktu, případně se potkali ve Vietnamu. Žalovaná se nedomnívá, že by zrušením trvalého pobytu žalobce, který na území nepobýval téměř 10 let, došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho práv, že by rozhodnutí bylo v rozporu se zájmy jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

nezletilého dítěte, neboť žalobce dlouhodobě do 23. 8. 2020 pobýval mimo území, čímž nemohl pečovat o svého nezletilého syna, narozeného X. Žalobce jako rodič nezletilého dítěte, který se narodil ještě před zjištěnou dobou vycestování z území nedbal na skutečnost, jak tvrdí, že jeho nezletilý syn je na něm závislý a odcestoval do země původu, kde dlouhodobě pobýval.

14. Žalovaná současně upozornila na ustanovení § 66 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, dle kterého se povolení k trvalému pobytu na žádost vydá cizinci, kterému předchází povolení k trvalému pobytu na území bylo zrušeno z důvodu podle § 77 odst. 1 písm. c) nebo d) zákona o pobytu cizinců, pokud od nabytí právní moci neuplynula doba 3 let. Žalobce je však rodinným příslušníkem občana Evropské unie, neboť jeho syn, N. D. P., nar. X, je občanem České republiky. Žalobce si podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie dne 7. 10. 2020. Žalobce má tedy možnost pobývat na území i na základě jiného pobytového oprávnění a pečovat o svého nezletilého syna.

III. Žaloba

15. Žalobce v podané žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je shodně jako prvostupňové rozhodnutí nezákonné, nesprávné a nepřiměřené z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny. Žalovaná porušila povinnosti odvolacího správního orgánu a jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v ust. § 68 odst. 3 správního řádu, definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. Žalobce je přesvědčen, že v tomto ohledu pak žalovaná i prvostupňový správní orgán rovněž opomenuly zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyplývá ze zásady materiální pravdy, deklarované na zákonné úrovni v ust. § 3 správního řádu a v řízení zahájeném z moci úřední, v němž má být uložena povinnosti navíc umocněné požadavky § 50 odst. 3 správního řádu.
16. Žalobce má za to, že správní spis neobsahuje dostatek podkladů, na základě kterých by bylo možné učinit v souladu se zásadou materiální pravdy bez důvodných pochybností závěr o naplnění důvodu pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Pokud jde o poznatek zastupitelského úřadu České republiky, tak tento nemůže sloužit jako důkaz žalobcovy nepřítomnosti na území. Z výpovědi svědků – bývalé manželky a syna žalobce pak rozhodně bez důvodných pochybností nevyplývá, že by žalobce skutečně pobýval mimo území České republiky po celou dobu od 1. 1. 2010 do 23. 8. 2020. Výslech samotného žalobce přitom správní orgán neprovedl, přestože to je právě žalobce, kdo musí mít o své případné nepřítomnosti na území v daném období nejpřesnější informace. Lze tedy shrnout, že správní spis neobsahuje dostatek podkladů, na základě kterých by bylo možné dovodit naplnění důvodu pro zrušení povolení k trvalému pobytu. Podklady ve správním spise a provedené důkazy rozhodně nesvědčí o tom, že by účastník řízení měl skutečně nepřetržitě pobývat mimo území po dobu, kterou tvrdí správní orgány.
17. Žalobce namítal, že pro naplnění zásady materiální pravdy a zjištění skutečného stavu bez důvodných pochybností měl správní orgán provést jeho účastnický výslech. Právě v obdobných případech se provedení výslechu žadatele ve věci řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu jeví jako velmi vhodný důkazní prostředek. Správní orgán provedl svědecké výslechy syna žalobce a bývalé manželky žalobce, kteří o přesné době pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

žalobce mimo území nemají přesný přehled a zároveň neprovedl výslech samotného žalobce, který o své případné nepřítomnosti na území v daném období má jistě přesnější informace, než ve věci vyslechnutí svědkové. Výslechu žalobce ve správním řízení přitom nebránila žádná objektivní překážka.

18. Žalobce vytýkal porušení svých procesních práv, když správní orgán mu ustanovil opatrovníka a jeho ustanovení nezrušil v době, kdy prokazatelně byl pobyt žalobce znám, neboť žalobce podal na území žádost o povolení k přechodnému pobytu. Zároveň je třeba namítnout, že opatrovník nevystupoval v řízení aktivně a neúčastnil se výslechu svědka, pročez nebyla zajištěna nestrannost takto provedeného důkazu, který dle žalobce nelze v řízení použít.
19. Žalobce tvrdil, že správní orgán 1. stupně porušil § 36 odst. 3 správního řádu, když se dostatečně nevypořádal s vyjádřením žalobce k podkladům pro vydání rozhodnutí. Ve vyjádření k podkladům žalobce uvedl, že správní spis neobsahuje dostatek podkladů, na základě kterých by bylo možné učinit bez důvodných pochybností závěr o naplnění důvodu pro zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu.
20. Žalobce má za to, že se správní orgány vůbec nezabývaly otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny. Považoval za zjevné, že zrušení povolení k trvalému pobytu je tímto směru nepřiměřené. Citoval z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně z rozsudku e dne 25.5.2016, sp. zn. 1 Azs 81/2016, bodu 11 a dále i z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Azs 96/2015, v němž tento soud dovodil, že i přes to, že právní úprava výslovně nestanoví povinnost zkoumat dopady rozhodnutí do sféry účastníka řízení, vždy je nutné, aby správní orgány přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života zkoumaly. Žalobce uvedl, že na území České republiky pobývá již dlouhou dobu a má zde veškeré rodinné zázemí. Na území žije ve společné domácnosti se svým nezletilým synem N. D. P., nar. X, na adrese X, Praha 4, o kterého osobně pečuje a který je na něm s ohledem na jeho věk plně závislý. K prokázání osobní péče o nezletilého syna předložil soudu listinné důkazy, zejména potvrzení Základní školy Meteorologická a příjmové doklady o platbě za doučování češtiny pro jeho syna N. D. P. Žalobce si za dobu svého pobytu utvořil na území České republiky mnoho rodinných, společenských a kulturních vazeb. Vedle žalobcova nezletilého syna N. D. P., nar. X pobývá na území také jeho starší syn N. T. Q., nar. X a žalobcova bývalá manželka N. T. K. T., nar. X. Správní orgány se však možností nepřiměřenosti dopadů zrušení povolení k trvalému pobytu vůbec nezabývaly a neprovedly ani úvahu stran možného porušení čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a čl. 8 odst. 2 Evropské Úmluvy o lidských právech, čímž zatížily svá rozhodnutí nepřezkoumatelností.
21. Žalobce také namítal krátkost lhůty k vycestování, neboť během 30 dní není možné vyřídit veškeré náležitosti spojené s vycestováním z území, především zajistit let do Vietnamu, který skutečně odletí a nebude zrušen. Žalobce se domnívá, že správní orgán měl přihlédnout k mimořádné situaci, k přetrvávající celosvětové pandemii koronaviru a opatření, která jednotlivé státy v souvislosti s ní přijímají a v jejich důsledku ztížené podmínky letecké dopravy do Vietnamu.
22. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

IV. Vyjádření žalované

23. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě trvala na zákonnosti a správnosti svého rozhodnutí s odkazem na obsah napadeného rozhodnutí s tím, že žalobní námitky se neliší od námitek uplatněných v odvolání a nepřinášejí žádnou novou relevantní argumentaci.
24. Žalovaná navrhl, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Replika žalobce

25. Žalobce v replice k vyjádření žalované zopakoval tvrzení, že nebylo prokázáno naplnění důvodu pro zrušení povolení trvalému pobytu a poukázal na své žalobní námitky týkající se nepřiměřeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života.

VI. Jednání před soudem

26. Při jednání před soudem zástupce žalobce argumentoval shodně jako v žalobě a v replice, zopakoval žalobní námitky o nenaplnění důvodu ke zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a namítal, že nedošlo k účastnickému výsledku žalobce a nebyl posouzen dopad rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života.
27. Zástupce žalované obhajoval, že žalovaná vycházela ze zcela věrohodně zjištěného stavu věci s tím, že výsledek žalobce nebyl potřebný, neboť žalobce nenavrhл k důkazu žádnou skutečnost, která by nebyla ověřena, a ani k posouzení zásahu do rodinného života neuvedl, že by jej rozhodnutí v jeho životě závažně postihlo.

VII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

28. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které mělo předcházet jeho vydání, dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů.
29. Žaloba není důvodná.
30. Jádrem sporu mezi účastníky řízení je otázka, zda byl naplněn zákonný důvod pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce na území České republiky a až následně, bylo-li tomu tak, zda rozhodnutí správních orgánů nezasáhlo nepřiměřeně do soukromého a rodinného života žalobce.
31. Pro zodpovězení této otázky je významné, zda v souzené věci byl naplněn důvod zrušení platnosti trvalého pobytu dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, podle kterého bylo v dané věci rozhodováno.
32. Podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území nepřetržitě po dobu delší než 6 let.
33. Městský soud nevešel na námitky žalobce, že by správní orgány obou stupňů opomenuly zjistit skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Vycházeje ze správního spisu, městský soud shledal, že pro konstatování šestileté nepřítomnosti žalobce na území České republiky jsou ve spise založeny dostatečné podklady. Správní orgány vycházely z celé

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

skupiny důkazů, s přihlédnutím k minimální aktivitě žalobce konkrétně prokázat průběh a náplň svého pobytu na území České republiky po dobu, kdy listinné důkazy nesvědčily o jeho přítomnosti v České republice. Správní orgány předně vycházely z Výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území České republiky, prokazujícího žalobcův pobytový status jako cizince s trvalým pobytem na území České republiky, a to ve spojení ještě s dalšími skutečnostmi. Těmi byly zánik platnosti průkazu o trvalém pobytu ke dni 2. 10. 2016, žádost o dlouhodobé vízum podané na zastupitelském úřadu České republiky ve Vietnamu, které učinil až ke dni 27. 7. 2020, údaje z cestovního dokladu s otiskem přechodového razítka Vietnamu při leteckém vycestování z Vietnamu dne 24.8.2020 a další skutečnosti zjištěné také na území České republiky ohledně jeho pobytu. O nepřítomnosti žalobce svědčily pobytové kontroly ze dne 19. 8. 2020 (před příletem žalobce do České republiky) zaměřené na přítomnost žalobce na dvou adresách v Brně, o čemž svědčí výsledek šetření zaznamenaný ve zprávě Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 25. 8. 2020. Šetření bylo ukončeno s výsledkem, že na jedné z adres X, Brno nebyl žádný bydlící vietnamské příslušnosti viděn, na druhé adrese Y, Brno byli zastíženi rodinní příslušníci žalobce (bývalá manželka a starší syn), ti však uvedli, že žalobce nežije na území České republiky od r. 2009 a nevěděli, zda se žalobce vrátí. Tito dále shodně vypovídali i ve svých svědeckých výpovědích ze dne 5. 10. 2020 (bývalá manželka žalobce) a dne 2. 12. 2020 (starší syn žalobce), kterých se žalobce nezúčastnil, ač byl o výsledku jmenovaných jako svědků vyrozuměn, o čemž svědčí toto vyrozumění a doklady o jeho doručení žalobci založené ve spise. Z výpovědi staršího syna žalobce rovněž vyplynulo, že si s otcem telefonoval po dobu několika, přibližně 10 až 11 let a osobně se vídali ve Vietnamu. Syn žalobce uvedl, že se otec vrátil do České republiky někdy na podzim r. 2020 a pravděpodobně bydlí v Praze. Dále vypověděl, že se jeho otec ve Vietnamu staral o svou matku (babičku svědka) a uvedl tamní vietnamskou adresu. Syn nevěděl nic o tom, že by žalobce od r. 2009 do podzimu r. 2020 přicestoval na území České republiky.

34. Není tedy pravdou, že by ve spise chyběly podklady nebo byly dány pochybnosti pro učiněný závěr, že žalobce pobýval mimo území ČR po dobu delší než šest let. Důkazy shromážděné správními orgány by mohly být zpochybněny či vyvráceny jediné tehdy, pokud by žalobce tvrdil a zejména věrohodně doložil, že se v uvedené době na území České republiky vyskytoval tak, že by nebylo důvodu usuzovat na jeho pobyt mimo území České republiky nepřetržitě po dobu 6 let. Žalobce však žádné konkrétní skutečnosti nejenže nedoložil, ale ani je netvrdil. Žalovanému je třeba přisvědčit v tom, že žalobce mohl např. doložit výkon své výdělečné činnosti na území, příjmy z ní plynoucí či odvody na pojistné na zdravotní pojištění a sociální zabezpečení, mohl doložit péči o své syny, a pokud tvrdí, že si na území České republiky vytvořil mnoho rodinných, společenských a kulturních vazeb, mohl tyto vazby minimálně konkretizovat a popsat tak, aby se mohly stát předmětem úvah správních orgánů. Žalobce však žádné, pro posouzení věci rozhodné skutečnosti neuvedl, doklady o nich nepředložil, a to nejen v odvolání, ale ani v podané žalobě. Jeho námitky tak zůstaly v rovině pouhého tvrzení a namítané nedostatečnosti shromážděných důkazů, což se promítlo i do jeho vyjádření k podkladům řízení, s nimiž byl dle § 36 odst. 3 správního řádu seznámen. Soud přisvědčuje žalobci v tom, co on sám tvrdí, tj. že to právě on, kdo má informace a přehled o svém pobytu v době vymezeném správními orgány, tj. v období od 1. 10. 2010 do 23. 8. 2020, s nímž správní orgány spojují nepřítomnost žalobce na území České republiky. Uvedené však nelze vnímat tak, že pouhý účastnický výsledek by bez dalšího mohl zvrátit celou skupinu důkazů, o které jsou opřeny závěry rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. V uvedeném směru je třeba aplikovat judikaturu správních soudů, zmíněnou

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

žalovaným v napadeném rozhodnutí k otázce nepotřebnosti účastnického výsledku za situace, kdy žalobce měl zejména v řízení před správním orgánem 1. stupně, zvláště pak po seznámení s podklady řízení dle § 36 odst. 3 správního řádu dostatek prostoru pro sdělení a doložení všech okolností, které jsou podle jeho názoru pro posouzení doby (ne)přítomnosti jeho pobytu na území České republiky relevantní. Totiž okolností, které by svědčily o tom, že není pravdou, že by žalobce nepobýval na území České republiky nepřetržitě po dobu 6 let, tedy, že pobýval na území České republiky. To lze prokázat toliko pozitivními důkazy o tom, kde se žalobce v posuzované době vyskytoval, z jakých důvodů a jaké skutečnosti o tom svědčí. Žalobce však žádné důkazy na podporu svých tvrzení nepředložil. Na základě uvedeného soud nepovažuje za vadu řízení, že správní orgány nepřistoupily k účastnickému výsledku žalobce, neboť pokud doposud žalobce nepředložil důkazy k prokázání svého pobytu na území České republiky v období vymezeném správními orgány, pak by takový výsledek nebyl pro věc zásadní.

35. Na základě uvedeného nelze přisvědčit námitkám žalobce o porušení zásady materiální pravdy, o stavu věci, který by byl stižen důvodnými pochybnostmi. Bylo na žalobci, kterého tížilo důkazní břemeno, aby v řízení opodstatněně zpochybnil a i vyvrátil zjištění vyplývající z provedených důkazů, a protože tak neučinil, správní orgány z nich vycházely a postupovaly v souladu se s ust. § 50 odst. 4 správního řádu, podle kterého správní orgán hodnotí podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 Azs 338/2016).
36. Soud také připomíná již žalovanou zmíněnou judikaturu Nejvyššího správního soudu v rozsudku rozšířeného senátu č.j. 2 Azs 92/2005-58, který vyslovil, že není možné, aby žalobce vznášel námitky toliko obecnými odkazy na ustanovení zákona (zde odkazy na zásady správního řízení a požadavek odůvodnění rozhodnutí správního orgánu), aniž by sám uplatnil skutkové výtky a konkrétní skutkové děje, které považuje za základ jím tvrzené nezákonnosti, nesprávnosti či nepřiměřenosti.
37. Rovněž nedůvodná je námitka o porušení procesních práv žalobce týkající se nezrušení ustanovení opatrovníka žalobci v době, kdy pobyt žalobce na území České republiky již byl znám. Ze správního spisu vyplývá, že žalobci byl usnesením ze dne 28. 8. 2020 ustanoven opatrovník za účelem doručování písemností, neboť na žalobcem hlášenou adresu se prokazatelně nedařilo doručovat. Vyrozuměním ze dne 13. 10. 2020 doručeném žalobci datovou schránkou byl žalobce zpraven o zániku funkce opatrovníka s uvedením důvodů – zjištění nového místa hlášeného pobytu na adrese X v Praze. Soudu není zřejmé, kam žalobce touto námitkou směřuje a v čem ji činí relevantní z hlediska vlivu postupu správního orgánu na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobci zaniklo ustanovení opatrovníka tehdy, kdy správní orgán zjistil, že odpadla překážka pro výkon jeho ustanovení pro doručování. Pokud se opatrovník neúčastnil výsledku svědka, a žalobce má zřejmě na mysli výsledek jeho bývalé manželky, která byla vyslechnuta dne 5. 10. 2020, tj. před zánikem funkce opatrovníka, pak je třeba konstatovat, že opatrovník byl ustanoven žalobci pro doručování, nikoliv pro zastupování tak, aby mohl žalobce při výsledku svědkyně zastat a jednat jeho jménem.
38. Výše uvedené hodnocení nepřijatelnosti pouhé obecnosti námitek lze vztáhnout i k námitce žalobce o porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Uvedené ustanovení garantuje procesní právo účastníka řízení seznámit jej s podklady řízení před vydáním rozhodnutí. Toto právo,

jak vyplývá ze spisu, nebylo žalobci upřeno, žalobce se prostřednictvím svého právního zástupce seznámil s podklady shromážděnými k rozhodnutí ve spise a také se k nim vyjádřil. Skutečnost, že jeho vyjádření ze dne 10. 3. 2021 je postaveno toliko na negativním tvrzení, že spis neobsahuje dostatek podkladů, na základě kterých by bylo možné dovodit důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu, nezakládá porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu, ale svědčí opět o nedostatečném přispění žalobce k naplnění zásady materiální pravdy, tj. o tom, že žalobce nikterak nepřispěl k tomu, aby správní orgány mohly vycházet i z jiných důkazů, než které pro účely svého rozhodnutí samy opatřily. Nejde tedy o vadu řízení, nadto o vadu, která by měla být přičítána správním orgánům. Námitka není důvodná.

39. Další námitky se týkají nepřiměřenosti správního rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobce.
40. K tomu soud uvádí s odkazem na četná rozhodnutí správních soudů, zejména Nejvyššího správního soudu, že podmínky § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců jsou nastaveny tak, že v naprosté většině případů zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu z tohoto zákonného důvodu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života z hlediska čl. 3 Úmluvy o právech dítěte ani k porušení článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a to prostě proto, že z hlediska vnitrostátní právní úpravy lze v běžných případech obecně předpokládat, že soustavný a dlouhodobý, více než šest let trvající pobyt cizince mimo Českou republiku, zpřetrhá nebo naruší vazby na území (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 Azs 338/2016-39). Nicméně soudní judikatura také vyslovuje, že takovou situaci nicméně nelze *a priori* vyloučit a čl. 8 Evropské úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Znamená to, že pokud cizinec vznesl konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, správní orgán se s touto námitkou musí vypořádat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9 Azs 122/2020).
41. V dané věci však dostatečným způsobem k posouzení přiměřenosti rozhodnutí došlo, byť tak neučinil ve svém rozhodnutí správní orgán 1. stupně, ale učinila tak žalovaná, a to zcela *v souladu s judikaturou - až k odvolací námitce žalobce*, kdy žalobce tvrdil, že jeho nezletilý syn, nar. X, žijící na území České republiky, je na žalobci závislý. Žalovaná k této námitce posoudila situaci žalobce a přiléhavě zhodnotila, že zásah do života žalobce lze stěží předpokládat, když zjištěný soustavný a dlouhodobý pobyt žalobce ve Vietnamu, kdy žalobce nepobýval v České republice cca od 2 let jeho mladšího syna, tedy ve věku vysoce potřebné péče o dítě, kdy o něho pečovala matka, nemůže znamenat, že by vydání rozhodnutí po uplynutí doby jeho nepřítomnosti na území České republiky do jeho příletu v r. 2020 bylo výrazně nepřiměřené. To současně i s přihlédnutím k tomu, že žalobce žádné konkrétní vazby a závislosti svých synů na jeho osobě neuvedl. V uvedeném směru nemohlo jako důkaz obstát pouhé potvrzení základní školy Meteorologická z Prahy 4 vystavené *až dne 24. 8. 2021* a předložené soudu, nadto potvrzení, které relevantně potvrzuje pouze docházku nezletilého do školy a úhradu stravování ze strany žalobce a stěží může potvrzovat konkrétní denní okolnosti osobní péče žalobce o syna. Přitom k době nepřítomnosti žalobce na území České republiky nebyly žalobcem doloženy žádné způsoby a prostředky péče o jeho 2 syny.
42. Žalovaná v napadeném rozhodnutí tedy posoudila tvrzení žalobce o zásahu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života z výsledků dokazování a s přihlédnutím k naprosté

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

nedostatečnosti důkazní aktivity žalobce jak ve vztahu k jeho pobytu v posuzovaném období, tak ve vztahu ke konkrétní tvrzené závislosti rodinných příslušníků, resp. synů na jeho osobě, když na základě všech okolností případu, které vyšly najevo, nebylo možné vycházet toliko ze skutečnosti, že žalobce má syny a tito žijí na území České republiky. K nepřiměřenosti rozhodnutí podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců dochází pouze ve výjimečných případech, ty však nebyly u žalobce prokázány.

43. Ke zrušení napadeného rozhodnutí nemohla vést ani námitka žalobce o krátkosti lhůty stanovené ve výroku rozhodnutí. Žalobce vznesl tuto námitku v odvolání ze dne 11. 5. 2021 z důvodu blíže nespecifikovaných dopravních těžkostí a s ohledem na protipandemická opatření, přičemž žalovaná vydala napadené rozhodnutí dne 22.7.2021, kdy v uvedené době nebyl vyhlášen nouzový stav a žalobce ani konkrétně netvrdil, že by mu vyhlášená mimořádná opatření v oblasti různých provozů obchodů, škol a služeb ztěžovala vycestování. Kromě uvedeného soud poukazuje na správními orgány poukazovanou možnost pobytu žalobce na území České republiky na základě nižšího stupně pobytového statusu s ohledem na to, že žalobce je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Stanovení lhůty k vycestování v délce 30 dnů tak samo o sobě nemohlo způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí.
44. Na základě shora uvedených důvodů Městský soud v Praze neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
45. Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované náklady řízení nad rámec její běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 30. srpen 2023

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.